

Mijn broer

Ik heb er altijd van gedroomd een oudere broer te hebben.

Zo'n grote, stoere, met pukkels en een bromfiets.

In het echt had ik alleen een jonger zusje en een nog jonger broertje.

Heel schattig, maar je hebt er niets aan als er spoken achter je gordijn zitten, of monsters in je kast, of krokodillen onder je bed.

Voorals niet als je ook nog eens een vader hebt die zegt dat spoken niet bestaan en een moeder die volhoudt dat krokodillen alleen in verre landen voorkomen.

Ik stelde me voor dat ik een broer had die zo sterk was, dat hij elk monster in een klap in mootjes kon hakken.

Krokodillen stuurde hij regelrecht terug naar Afrika, spoken sloegen huilend van angst voor hem op de vlucht en kinderen die het waagden mij te pesten deden het in hun broek van angst als ze hem zagen.

Zo'n broer wilde ik, helemaal voor mezelf alleen.

Ik had wel twee oudere neven.

Niet die ettertjes van tante Adelheid, die waren jonger dan ik.

Ik heb het over de tweeling van oom Gerard en tante Karien.

Oom Gerard is de zoon van ome Bert en tante Agaath uit Den Haag en ome Bert is de jongste broer van mijn opa, dus ome Bert is mijn oudoom.

Dat klinkt ingewikkeld, maar het klopt wel.

Die neven heetten Siep en Mees.

Ik vond dat rare namen, maar zo heetten ze nu eenmaal en ze waren er niet minder stoer om.

Ze lustten als kleuters al cola en ze dronken al bier voor ze zestien waren.

Op hun zestiende verjaardag kregen ze samen een brommer.

En helmen kregen ze ook, allebei een.

Niet zulke helmen als die van opa, met van die flapjes opzij, want die zijn niet stoer.

Grote, zwarte helmen waren het, met grijze raampjes voor de ogen, zodat ze geen duikbrillen ophoefden in de regen.

Want brommer rijden met een duikbril op is natuurlijk geen gezicht als je zestien bent.

Toen ik een jaar of acht was, wilde ik dolgraag een keer bij Siep op Mees achterop de brommer.

Maar ik durfde het niet te vragen.

En zij vroegen het mij ook niet.

Dat hadden ze best kunnen doen, vind ik.

Als je zelf zestien bent, snap je toch zeker wel dat een kind van acht zoiets dolgraag wil, maar het zelf niet durft te vragen.

Maar ze vroegen het dus niet.

Niet toen ik acht was en ook niet toen ik negen was.

En daarna hoefde het voor mij niet meer, want toen had ik zelf een grote broer.

Niet echt natuurlijk, want ik was de oudste thuis en als je dat eenmaal bent, dan blijf je dat meestal.

Bij gebrek aan een echte grote broer, had ik er een voor mezelf verzonnen.

Hij was zeventien, had een piercing in zijn wenkbrauw en werkte op zaterdag bij de supermarkt.

Hij leek op geen enkele manier op dat lieve, kleine broertje van vier, dat net bij de kleuters zat en dat soms nog in zijn broek plaste.

Hij had een brommer, net als Siep en Mees, maar dan groter en iedereen op school was bang voor hem, dus niemand durfde mij meer te pesten.
Iedereen was bang voor hem, behalve ik.
Want voor mij was hij zo lief als maar kon.
Hij raapte me op als ik gevallen was.
Hij las me voor als ik niet kon slapen.
Hij at zonder dat mijn moeder het zag mijn bord voor me leeg.
En ik mocht altijd mee op de brommer als ik dat wilde.
Behalve als hij naar school ging natuurlijk, maar dat ging hij gelukkig niet vaak.

Op een keer liepen we weg van huis, op de brommer van mijn broer.
Dus eigenlijk reden we weg van huis.
Ik was te laat thuisgekomen voor het eten.
Ik vond dat niet erg, want we aten weer eens spruitjes, maar mijn vader en moeder waren heel boos.
Eerst moest ik een heel bord koude spruitjes leegeten en toen moest ik naar mijn kamer.
Ik mocht geen televisie kijken en precies die avond kwam het laatste deel van mijn lievelingsserie, over een jongetje dat Sebastien heette (dat spreek je uit als Sebastjen) en waar ik verliefd op was.
Toen wist ik dus niet hoe het verhaal afliep en of hij ook verliefd was op mij.
Ik vond dat heel gemeen van mijn vader en moeder.
Ik huilde eerst een uur van boosheid en toen een uur van verdriet.
Die avond besloot ik weg te lopen van huis en een andere vader en moeder te gaan zoeken.
Ik was nog maar net de straat uit of ik hoorde de brommer van mijn broer.
'Spring maar achterop,' riep hij van achter het raampje van zijn helm.
Daar gingen we, hij in zijn stoere leren jack en ik in mijn Winnie-de-Poeh-pyjama.
De wind wapperde wild langs de wijde pijpen, zo hard gingen we.
We zochten de hele avond en de hele nacht, maar we vonden geen ouders die aardiger waren dan de onze.
De aardigste ouders zijn altijd het eerst bezet en willen nooit meer dan twee kinderen.
Soms willen ze er na lang zeuren nog wel eens eentje bijnemen, maar dan zijn ze meestal meteen niet zo aardig meer.
Dus gingen we maar weer naar huis.
Het werd al bijna licht toen we thuiskwamen en ik had erge honger (mijn broer had de avond ervoor alle spruitjes voor me opgegeten).
Mijn broer had ook honger (als je zeventien bent heb je altijd honger) en toen heeft hij een heleboel eieren voor ons gebakken. Met spek.

'Wat ruikt het hier vreemd,' zei mijn moeder, toen ze 's ochtends in de keuken kwam. 'Het lijkt wel of er iemand eieren met spek heeft staan bakken.'
Dat was ook zo, maar ik hield mijn mond.
Ze zou me toch niet geloofd hebben.